

Κυριακή 10 Φεβρουαρίου 2019.

17η Κυριακή τοῦ Ματθαίου

Ματθ. 15, 21 – 28.

« ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον » (Ματθ. 15, 23).

Μέ τό περιστατικό τῆς Χαναναίας πλουτίζει τή σημερινή ἡμέρα ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, γιά νά μᾶς διδάξει ἀλήθειες πού οἰκοδομοῦν καί σώζουν. Ἡ στάση τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀπροσδόκητη ἀπέναντι στήν ταλαίπωρη γυναίκα πού Τόν ἰκετεύει γιά τή θεραπεία τοῦ παιδιοῦ της. Τήν ὑποδέχεται καί διαχειρίζεται τό αἶτημά της μέ μία στάση φαινομενικά σκληρή, πού ἀγγίζει τά ὅρια τῆς κυνικότητας. Ὅλο αὐτό προκαλεῖ σέ κάθε πιστό τήν ἀπορία, πού σήμερα πρέπει νά ἀπαντηθεῖ.

Ὁ Κύριος ἀντιμετωπίζει τήν ἰκεσία τῆς πονεμένης αὐτῆς μάνας μέ τή σιωπή Του. Ἡ ἔκφραση τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου εἶναι χαρακτηριστική: «ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον»! Τά κλάματα καί οἱ πονεμένες κραυγές τῆς

Χαναναίας κτυποῦν καί συντρίβονται πάνω στήν ἀπόλυτη σιωπή τοῦ Θεοῦ. «Ὁ δέ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον»! Οὔτε μία λέξη δέν ἐξέρχεται ἀπό τό στόμα τοῦ Θεανθρώπου μπροστά στόν πόνο πού καλεῖται νά διαχειριστεῖ. Αὐτή ἡ σιωπή πονάει πιο πολύ καί ἀπό τήν ἄρνηση. Τούς περισσότερους ἀνθρώπους αὐτή ἡ σιωπή θά τούς ἔστρεφε στήν ἀπελπισία καί στήν ὀριστική ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τό Θεό.

Αὐτό συμβαίνει ἀκόμη καί μέ τούς πιο πιστούς χριστιανούς. Ἔρχονται στιγμές πόνου καί θλίψεως, κατά τίς ὁποῖες μέ ἐλπίδα καί προσμονή καταφεύγουμε στό Θεό. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ παρηγοριά καί ἡ ἐλπίδα μας. Πιστεύουμε ὅτι ἡ δύναμή Του θά γίνει δική μας δύναμη καί ἡ θέλησή Του θά γίνει ἡ δική μας δικαίωση. Πιστεύουμε πώς ἡ ἀγάπη Του θά σπάσει ὅλα τά ἐμπόδια καί θά σκουπίσει τά δάκρυα τῆς ψυχῆς μας. Πιστεύουμε πώς ἡ μέριμνά Του θά ὑπερβεῖ ὅλους τούς νόμους τῆς φύσεως, γιά νά μᾶς στηρίξει καί νά πραγματοποιήσει τό αἴτημά μας. Ἄντί ὅμως γι' αὐτή τή χαρά καί τή δικαίωση εἰσπράττουμε τή σιωπή τοῦ οὐρανοῦ. Αἰσθανόμαστε πάρα πολλές φορές ὅτι ὁ Θεός μᾶς ἀντιμετωπίζει

ὅπως ἀντιμετώπισε ὁ Ἰησοῦς τή Χαναναία. Μία ἀπόλυτη καί παγερή σιωπή εἶναι ἡ ἀπάντηση στίς προσευχές μας. Αὐτή τή στιγμή τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ ἡ συνείδησή μας περνάει ἀπό τή μεγαλύτερη δοκιμασία. Τό διάστημα πού φαίνεται πώς ὁ Κύριος κωφεύει ζυγίζεται ἡ πίστη μας στό πρόσωπό Του, ἡ ἐμπιστοσύνη μας στήν ἀγάπη Του, ἡ δική μας ἀγάπη γιά Ἐκεῖνον. Τό διάστημα πού καμία παροχή δέν φαίνεται στόν ὀρίζοντα ἀρχίζουν τά γιατί. Γιατί δέν ἀπαντάει ὁ Θεός; Γιατί δέν πραγματοποιεῖ τά αἰτήματά μας; Γιατί νά ἀγαπᾶμε ἕνα Θεό σιωπηλό καί ἀπόμακρο; Αὐτά τά ἐρωτήματα καθορίζουν τίς διαθέσεις καί ξεκαθαρίζουν τίς προϋποθέσεις τῆς πίστεως. Ἄν βρισκόμαστε κοντά στό Θεό μόνον ἀπό ἀνάγκη ἢ ἀπό φόβο ἢ ἀπό προσδοκία ἀνταμοιβῆς, τότε θά ἀπογοητευθοῦμε. Ἄν βρισκόμαστε κοντά στό Θεό μόνον ἀπό ἀτόφια ἀγάπη καί ἀπό τυφλή ἐμπιστοσύνη, τότε θά οἰκοδομηθοῦμε καί θά δυναμώσουμε ἀκόμη περισσότερο.

Ἡ σιωπή τοῦ οὐρανοῦ, πού τόσο μᾶς βασανίζει, μᾶς προβληματίζει καί ἴσως μᾶς ἀπογοητεύει, δέν γίνεται ἀπό περιφρόνηση τοῦ Θεοῦ πρὸς τό

πρόσωπό μας ούτε από αδιαφορία για τὰ προβλήματά μας. Ὁ Θεός κλείνεται μερικές φορές στό σκοτεινό σύννεφο τῆς σιωπῆς Του μόνον ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς καί ἀπό ἀληθινή μέριμνα γιά τή σωτηρία μας. Σάν Πατέρας ἀληθινός καί ἀλάθητος ξέρει ποιό εἶναι τό πραγματικό μας συμφέρον καί ἐργάζεται φιλότιμα γιά νά τό ἐκπληρώσει. Τό πραγματικό μας συμφέρον δέν βρίσκεται στό νά τακτοποιηθοῦν κάποια αἰτήματά μας κοσμικά καί πεπερασμένα, πού ἀναφέρονται σέ ὑποθέσεις τῆς ζωῆς μας σ' αὐτόν τόν κόσμο. Δέν εἶναι πολύ σοβαρά τὰ θέματα αὐτά, γιά νά μαγνητίσουν τό ἐνδιαφέρον τοῦ Κυρίου, διότι εἶναι πρόσκαιρα καί σύντομα, ὅπως καί ἡ ζωή μας ὀλόκληρη. Ὁ Παντοκράτορας τοῦ σύμπαντος κόσμου, πού μεριμνᾷ γιά ὅλα τὰ πλάσματά Του μαζί καί γιά τό καθένα ξεχωριστά, προσέχει μόνον τὰ θέματα πού ἀφοροῦν τήν αἰωνιότητα. Ἐνεργεῖ καταλλήλως μέ σκοπό τή σωτηρία μας. Φροντίζει γιά ὅ,τι Τοῦ ἀναθέτουμε, μόνον ὅταν αὐτό δέν θά προσβάλει οὔτε θά παρεμποδίσει τή λύτρωσή μας. Ὁ Κύριος δέν κάνει παροχές, πού εἶναι ἐπικίνδυνες γιά τήν πνευματική

μας πορεία και πού μπορεί να προκαλέσουν ζημιά ή να φέρουν εμπόδια στο σκοπό της ζωής μας, πού είναι η θέωση.

Όταν ο Κύριος φαίνεται ότι απουσιάζει από τη ζωή μας, δεν απουσιάζει. Τίς στιγμές της άπορίας μας ή και του σκανδαλισμού μας βρίσκεται πιο κοντά μας και περιμένει. Μέ τη σιωπή Του μάς βάζει σε μία δοκιμασία, μάς εξετάζει, για να βαθμολογήσει πόσο καλά είμαστε διατεθειμένοι να χρησιμοποιήσουμε την ελευθερία μας. Δεν μάς απαντάει, για να μάς κάνει πιο δυνατούς, πιο επίμονους, πιο πιστούς, πιο υπομονετικούς. Δεν μάς απαντάει, για να δυναμώσουμε την προσευχή μας, για να δυναμώσουμε την αγάπη μας προς το πρόσωπό Του, για να αξιολογήσουμε με περισσότερη σοφία τη ζωή μας, για να μάθουμε να παλεύουμε μόνοι μας έτσι ώστε να μη γινόμαστε μαλθακοί. Η σιωπή του Θεού δεν προκαλεί απογοήτευση. Προκαλεί αγώνα. Η σιωπή του Θεού δεν είναι απουσία. Είναι δρόμος, πορεία, δραματική και μοναχική, πού, αν την κάνουμε με υπομονή και

πίστη, θά μᾶς ὀδηγήσει στή ἀγκαλιά Του καί στή δικαίωσή μας.

Αὐτό ἔκανε ἡ Χαναναία. Περπάτησε τό μονοπάτι τῆς θεϊκῆς σιωπῆς μέ θάρρος, μέ ἐπιμονή, μέ πίστη ἀδιαπραγμάτευτη, ἄκαμπτα, ἀδιάλειπτα, ἀδίστακτα, ταπεινά. Μέ τό ἦθος καί τήν ἐπιμονή της ἀπέσπασε τό θεϊκό ἐνδιαφέρον καί κέρδισε τήν πολυπόθητη ἐπέμβαση τοῦ Κυρίου στή ζωή της. Τό παράδειγμά της ἄς γίνει καί δικός μας τρόπος προσέγγισης τοῦ Θεοῦ. Ἐάν τήν μιμηθοῦμε, θά κερδίσουμε κι ἐμεῖς τή θεϊκή παρουσία καί ἀγάπη, γιά τήν ὁποία πλαστήκαμε καί τήν ὁποία ἀξίζουμε ὅλοι μας. Ἀμήν.